

Фермерът и принцът

Finwë

13 Февруари 2016

За М.
Благодаря ти за всичко!

1 Началото

Преди много време в една далечна страна имало едно красиво малко момче. То се родило в бедно семейство селянци, които работели на полето във владенията на един много мил и честен феодал. Феодалите по онова време съвсем не били такива и било наистина рядко човек да намери свестен рицар. Или крал. Или княз. Е, за радост на нашето момче, неговият феодал бил прекрасен човек - не тормозел хората с твърде високи данъци. Оставял ги да работят нормални часове. Всяко пристигане на някоя кралска особа или съседни възвишени особи (принцеси, принцове, князе и рицари, ...) било пиршество и всички били поканени в извъндворието на краля, за да гледат парада и да видят прекрасно облечените и изкрящи принц и принцеса. Да, той имал едно много хубаво момче. Красиво, умно и способно. То растяло честито, щастливо и задоволено, и, не след дълго, се превърнало в прекрасен мъж. С красиви руси коси и мишници здрави като букове, а крака фини като върбени клонки. Той от малък имал влечения към Принцеса Л. от съседното кралство. тя също била необичайно красива и много организирана, оправна, умна. Знаела как да върти двореца на баща си вероятно по-добре от самия него. За принц А. това било прекрасно, защото той самият много обичал да ловува и да си прави дълги разходки из гората в търсене на рядката билка "лу-нен сноп". Ползвала се за втъкаване в доспехи - правела ги по-здрави, както и за втъкаване в чаршафи и дрехи, които придобивали благи и лечителни свойства. Хората казвали, че билката имала и други, тайни свойства, но никой не ги знаел.

Добре си живеели принц А. и принцеса Л. и когато станали достатъчно големи, бащите им с радост ги оженили и вдигнали една от най-големите свадби в цялото кралство!

Междувременно нашият главен герой - М - растял щастливо и безгрижно в ръжените полета на вече познатия ни владетел. Животът бил тежък, работата - много, но пък семейството на М винаги имали какво да ядат и М имал много дружки, с които да играе. Той бил трудолюбив и много последователен. Хората казвали, че от ръцете му течало злато, защото каквото пипнел правел винаги изящно и красиво, правел необикновено. Всички го обичали, защото бил много добър и помагал всекиму както можел, а и никога не си спестявал труда или вещите - винаги раздавал вкусните си гозби или хлябът, който печал от здравата ръж, събирана от него и семейството му от широките златни ръжени полета, които той така обичал. От малък М знаел за принца. Как

1 Началото

можел да не знае. На всяко специално събитие в двореца селяните били длъжни да дойдат до крепостта пред двореца и да наблюдават паради, фанфари и, това, което най-много дразнеше М - принцът заедно с красивата инфанта на съседния цар. (evil face). М ненавиждал този претенциозен малък пуяк, който, макар и зализан и "перфектен", никога не бил работил за това, което имал и не заслужавал нищо от облагите, които живота му поднасял всячески и всеки ден. Дори имал право да си поръча собствен котел, в който да инструктира готвачките и магьосника си в правенето на най-новата му измислена отвара. И М искал да измисля отвари. Но не можел. Къде да ги измисля? В малката сламена къщурка на родителите си, където имало една стая под сламен покрив и всички спели заедно - родителите му, брат му, сестричката му и дядо му? Откъде да взема "лунен сноп"? В горите било много опасно, а той нямал дори оръжия. Всичко имало това готованче и мечтите му били достижима реалност. За това М. не можел да понася принца. И онези гадни приеми в замъка.

Когато бил на около 16, М срещнал Ками - съседското момиче. Дватамата обичали да излизат заедно да се разхождат из ръжта, далеч от гадното село, от претенциозните пуяци, от клюките. Били сами и щастливи! М растял, времето минавало, ръжта се сменила 4 пъти. Бил 20. рожден ден на М. Не можели да си позволят много, но все пак семействата на нашият герой и Ками се събрали заедно, за да се радват на празника. М готвел най-изкусното ястие по онези времена - мариниран фазан с вино и мед - цели 4 дни се готвело. За да намери фазана трябвало да го открадне с помощта на една негова приятелка, която работела в кухнята на владетеля. Но ето - фазаните били готови, всички били седнали навън в градинката и си хапвали честито. М имал всички причини на земята да бъде щастлив - щял да се ожени за красивата Ками, с която се разбирали толкова добре, бил в разцвета на силите си и щял само да става по-красив, по-способен и по-обичан, имал добро и хармонично семейство и много искал да има деца, които да отгледа (макар, че не си го признавал, защото си мислел, че са досадни). Сякаш виждал всичко това на кинолента - как се женят, отглеждат децата си, остаряват и умират в сладко щастие. Дълбоко в себе си обаче, той никак не искал това да му се случва. Това не бил неговият живот. О, защо Господ му беше дал такава извънредна красота, трудолюбие и героичност? Защо му беше дал това желание да иска да открие нещо ново? Да намери някакъв таен еликсир например? Да може да експериментира? Днес, в този хубав ден, той се усмихваше, по-чаровен от слънцето, Ками до него беше като лунното сияние над изворни води в полунощ, но душата му бушуваше. Той искаше да бъде принца.

2 Бягство

Няколко дни след рождения си ден, М. реши, че трябва да замине. Не каза никому нищо. Остави една бележка с кратки пояснения, стегна най-нужното в една пътна чанта и яхна коня си - Вихружко - към съседното село. То беше на около 4 часа път с кон и беше в покрайнините на владенията на васала, юго-западно, в подножието на планината "Земна кост". Никой не харесваше това село. М не знаеше защо отива натам. Вероятно защото и той не харесваше себе си. Не след дълго пристигна пред портите на селото (беше сравнително голямо село и имаше нещо като крепостна стена с входни порти). Слънцето точно показваше златните си коси над хоризонта. Въздухът беше свеж и сочен. Един много дрезгав глас се провикна зад вратата: "Ххъм. Кой си ти бе?". М отговори гордо (може да беше омърлушен, но гордостта му си оставаше неизменна част от него) : "Аз съм гост на селото. Идвам от север. Уморен съм и искам да почина.". Гласът отговори иронично, и сякаш бе още по-дълбок и дрезгав: "Тука почивка няма. Ходи си. Само мъки ще намериш. Връщай се откъдето си дошъл или се разкарай някъде.". Един малък процеп във вратата се отвори и от него се показва една квадратита брадясала глава с две ококорени, опипващи черни очи. М стоеше изправен на коня си, героичен, сякаш не бе яздил 4 часа и сякаш нищо не можеше да го сломи. Чувстваше, че трябва да влезе, пък и беше решил вече. Нямаше да се отказва сега. Просто не беше в негов стил. Очите го огледаха отгоре до долу няколко пъти и се чу: "Хайде влизай тогава! Инат такъв!". Вратите се отворили и М влязъл парадно с коня си. Слънцето вече се бе показало над планинските върхове и огряваше селските улици. Огряваше и М, който яздеше в бавен тръс, и се разпръскваше в косите и дрехите му. М усети, че може би не трябваше да се показва, и сложи качулката си. Чарът му можеше да привлече неприятности. Не след дълго той намери странноприемницата и се установи там. Щеше да остане в селото само за тази нощ. След това не знаеше какво ще прави.

След като остави нещата си, М се разходи из селото, което се оказа по-скоро като оживен град. Закуси при една симпатична стара жена на центъра, след което разпита наоколо, и успя да си намери работа за деня - помогна на едни събирачи на данъци да качат големите чували със стока в караваната си. Бяха се запътили към столицата. Вероятно същите ябълки и круши, които силните му, жилести ръце и крака товареха в колата щяха да свършат на масата на онова гнусно готованче

- принца. Каква ирония. М се подсмихне накриво докато товареше и си мислеше това. Денят бързо се изниза, а М се забавляваше повече, отколкото можеше да се очаква. В началото той не разбираше защо хората говореха за този край на владенията като "западнали". Сега обаче той започна да забелязва една грижа по лицата на хората. Една грижа и една тъга. Дори и добрите хора я имаха.

Не след дълго се стъмни и М се прибра в странноприемницата. Имаше пиршество и доста хора се бяха събрали в долната част на странноприемницата, която беше механа. М също беше там и си пиеше бирата на бара заедно с две красиви момичета (може би единствените две красиви в селото), чичото на едната и братя на другата. Говореха си за какво ли не. За рицари, за битки, за родния край на М и пиршествата на владетеля, за принца и принцесата. В един момент темата отиде към селото и мястото му в кралството. Чичото на едното момиче, който беше нисък, набит, но весел мъж с жив поглед, разказваше, че някога в този край имало магьосници и естествени запаси от "лунен сноп". Почти единственото място, за което изобщо някой бе чувал, където можеше по-лесно да се намери тази митична билка. В планината "Земна кост" имало някакъв бял прахообразен метал, който бил много важен за магьосниците. Много владетели се биели за това място и искали да притежават тези две скъпоценности. Никой не знаел каква сила идвала от комбинацията им. В селото, в което се намирали М, двете му омайни събеседнички, чичото и братя, преди дълги години живеели много магьосници. Те защитавали тайните на планината и не позволявали на човешки войски да намерят или злоупотребят със сили, които не били предназначени за тях. Не след дълго, владетелите на трите провинции, заобикалящи планината сключили сделка - да се съюзят, за да победят магьосниците и да си разделят земята и тайните ѝ. Не след дълго магьосниците започнали да се притесняват. Атаки нямало. Войните спрели. Защо? Тримата царе били изтеглили армиите си и споделяли знания и стратегии за една масирана, решителна атака срещу мистичните гниди. Атаката не след дълго дошла. Макар, че магьосниците били донякъде подготвени, все пак били сломени. В последен опит за запазване на тайните на "Земна кост" от зли сили, те се събрали в светилището си и направили общо заклинание, с което се самопожертвали, но и земята навсякъде в района станала много по-неплодородна (взривили извора на реката, която подхранвала земите). Всичкият "лунен сноп" в района изчезнал. Никой вече не искал тези земи. Тайните си отишли с маговете. И така от тогава животът вървял както М го виждал и днес. За М това била една много приятна история, но той съвсем не вярвал в глупости като магьосници и заклинания, и всякакви такива. Били хорски приказки. Толкова. Приятни хорски приказки. Ставало късно. М бил сладко омаян от красотата на двете си събеседнички и от добрата бира. Не след дълго си легнал.

Не можел да заспи. Въртял се ужасно. Всеки път когато се отпуснел, сякаш нещо жегвало ребрата му и се стягал, свивал се на топка. Не след дълго започнал да сънува големи замъци и магьоснически светилища, епични битки и "лунен сноп". Сякаш историята, разказана му по-рано се съживяваше в главата му и не му даваше и минутка мира. Повъртя се още малко и накрая чашата му преля. Стана изнервен, навлече си дрехите, облече си платото и излезе навън досаден. Какви бяха тези сънища и таласъми, които така жестоко не го оставяха да си почине и да се наспи. А беше имал такава красива и приятна вечер. Какви бяха тези глупави истории, които сънуваше. Излезе по главната улица на селото. Тя се простирала от парадната врата на селото, през която той бе влязъл сутринта, до другия му край, който завършваше с оредяващи къщички, качващи се в планината. Въздухът оттам му се струваше чист и свеж и той се запъти нагоре към скалистия край на селото. Въздухът беше свеж и скърцащ сякаш. Нощта беше без облаци и, за щастие на М, можеше да се разхожда без фенер, тъй като беше пълнолуние. :) Земята беше леко влажна и беше доста студено. От планината духаше хлад. М се беше сгушил много комфортно в дрехите си и щастливо се топлеше наред тази прекрасна ранно-пролетна картина. Крачеше нагоре и си мислеше за принца и как ли той си спеше в удобното легълце с красивата принцеса Л сега. Нещастник. Мислеше си и за красивата вечер и малко за магьосниците. Струваше му се толкова безизразно и сурово място тук. Защо ли изобщо някой магьосник би искал да живее тук...? Както си мислеше това, красивата му фигура, облечена уютно в дебелото палто вече стигаше края на селото. Беше стръмно и последните редове къщички свършваха. М спря и се обърна назад, за да се наслади на красивата гледка. Селото беше в сън. Сгушено тук, в подножието на тази бяла планина. Коминчетата пушеха и изглеждаше всички спяха. Не се виждаше никаква човешка светлинка, освен отраженията на покъщните огньове. М остана така известно време и се радваше на красотата! Всички мисли в главата му спряха. Дишането му се забави и задълбочи. Очите му се бяха разширили, за да поемат по-добре фината лунна светлина, пречупваща се в света около него. Дишаше бавно и дълбоко. Изведнъж му се стори, че чу някакви стъпки. Бавни, тихи, но изглежда се приближаваха. М бързо се завъртя. На изтъняващата пътечка, която от главен селски път се беше превърнала почти в козя пътека, можеше да се забележи един блед силует. Беше облечен в черно и изглежда носеше някаква роба. Нашият герои не можеше да го види никак добре, просто защото беше тъмно, а и фигурата беше далеч, в сянката на скалите. Но съмнение нямаше. Това беше магьосник.

3 Разходка в нощта

 нашкото ни момче обаче никак не се уплаши. Всъщност беше безкрайно спокоен. Единственото, което го дразнеше е претенциозността на този човек да ходи с такава дълга роба. Колко пошло. "Хей, принце, какво правиш тук по това време?" - каза тихо, но отчетливо фигурата.

"Не съм никакъв принц и освен това не е твоя работа. Гледам си хубавата гледка, ако искаш да знаеш. Ти пък какво искаш и защо не спиш, а се разхождаш с тази грозна, претенциозна роба през нощта?" - отвърна М.

"Но искаш да бъдеш, не е ли така? Искаш да си принца?" прошепна магьосника докато се приближаваше.

Беше доста висок човек. Приблужи се на около 2 крачки от М и остана там. "Усетих те още миналата сутрин, когато влезе в града. Пък и хората клюкарят твърде много... Никога ли не си се чудел, защо си толкова необикновено красив и героичен, трудолюбив и обичан? Никога ли не си се чудил, наистина?"

Настъпи мълчание. Нашият герой се чудеше какво се случва? Какъв беше този претенциозник и какво по дяволите искаше от него? И откъде знаеше това за него?!? Не беше казвал никога на никого.... (учудена физиономия). Нещо започна да го чопли отвътре. "Какво, О небеса, искаш от мен?" Сопна се М на магьосника.

"Да ти разкажа една история. Твоята история." Каза тихо и твърдо магьосника, след което направи жест на нашият герой да седне до него на каменистия път.

"Предполагам знаеш вече за събитията, случили се тук преди доста време. За войната на магьосниците от тази планина и трите кралства?" М кимнал.

"Е, единият от владетелите, срещу когото се борехме, жертва първородния си син, слагайки го начело на първата атакуваща дивизия. Изпепелихме ги със заложили капани в проходите. Изгоряха за секунди. Битката се развиваше зле за нас макар всичко. Разни продажни селяци продадоха тайните на козите пътеки из планините и доведоха елитни наемници в нашата обител. Много от войниците бяха окупирали съседни села и колежа населението, за да ни сломят духом. Затворихме се в свещеното си място. Обградихме се с непробиваеми бариери и започнахме да призоваваме Бога на гората. Магията беше почти завършена, Бога на гората искреше в златно в центъра на кръга и беше почти напълно призован. Тогава аз, и само аз, усетих едно странно

3 Разходка в нощта

присъствие зад лявото си рамо. Беше игривият дух на изгорелия в проходите принц и престолонаследник. Той надникна зад рамото ми и се втурна в центъра на кръга. Той беше малък и жълто-златен, а Богът на гората беше два пъти височината на човек и целият бе обвивка от златна светлина. Младият принц се блъсна в Духа на гората. Имаше силна светлина и искра. Духът на принца полетя към мен като малка златна комета. Помете ме и се транспортирахме на съседния хълм. Той бе много игрив и приличаше донякъде на теб. Срещата му с Духа на гората го беше променила някак. Беше го облагородила. Беше станал по-плътен и по-златист. По-игрив. Повъртя се около мен в почти човешка форма, след това отново се организира в топка и излетя като малка комета над планината към центъра на кралството на баща си."

Магьосникът направи пауза. М беше много спокоен и дишаше дълбоко.

"Така си се родил и ти. Духът на принца дълго време е търсел подходящо село и семейство, в което да се роди като малко бебе. Явно е намерил твоето семейство. Предизвикал е зачеването ти и вие сте едно сега."

М беше сразен. Какво по дяволите бе това... Живееше си напълно спокойно до преди половин час. Сега е въплъщение на духа на някакъв принц... Какво?!? Но най-лошото беше, че вътре в себе си усещаше, че магьосника съвсем не лъжеше. А и усещаше един огън в сърцето си, който гореше откакто се помни. Огън, който изглежда другите нямаха.

4 Избор

Вятърът духаше, звездите проблеснаха, беше си все така студено. Селото все така си спеше. Но нещо у М беше различно. Той усещаше жеж в гърдите си и приближаващо изпитание/решение.

Магьосникът му каза: "Ти винаги си искал да си принц, нали така?"

М много се зачуди на това... та той, по дяволите, мразеше принца! Този малък кретен! До мозъка на костите си! Но и дълбоко в себе си искрено искаше да бъде него. Мамка му! Откъде магьосникът знаеше това...

Магьосникът: "Е?". М отвърна: "Да... искам да си имам собствен казан за отвари и да мога да правя каквото си искам. Да си опитвам всякакви нови неща. И да имам красавица като принцесата Л до мен. Красива, умна, почтена, ... истинска принцеса до мен."

"Ще ги имаш, но първо трябва да свършим нещо заедно. Ако направим едно заклинание заедно с теб, ще станеш принца." - каза магьосникът.

"Но как така?!? Защо по дяволите ми предлагаш това?!?" - възропта героят.

Той дишаше тежко. Магьосникът беше вперил поглед в показващите се звезди, все едно търсеше нещо. После отвърна поглед към нозете си. Все едно искаше да пробие дупка до недрата на Земята. Мина известно време. Героят ни още възприемаше думите на магьосника.

"Какво искаш от мен? Каква е сделката и какво трябва да направя?" - пита пламенно М. Изражението на лицето му се бе променило. Ако бе светло, човек би видял, че сякаш пламък го гореше от глава до пети. И се тресеше леко по цялото тяло. Но беше мрачно и студено, и нищо от това не се виждаше.

"Трябва да умреш. Заклинанието е просто, но цената е висока. Друг начин няма." - промълви магът. Пауза.

Един дъх.

Втори дъх.

"Първородният принц е у теб. Роди се е в теб. Искаше да преживее света отново. Безгрижно. Красиво. И го направи. Сега ти имаш възможност да се жертваш, за да се освободиш и да отидеш, където ти е мястото. Да станеш принца, а не да живееш постоянно с изгарящата и смразяваща те дупка в сърцето. С желанието да си него, но никога да не можеш да бъдеш. Да живееш така раздвоен. Липсващ.

4 Избор

Мога да ти върна цялостта. Мога да ти върна изпълнеността. Живота. Виж...”

Магьосникът сложи едната си ръка на гърба на М. Точно между двете рамена. Нашият герой дишаше ускорено и с плам, и изведнъж сякаш започна да припада. Но си седеше на място. Сякаш нещо го дръпна и той влизаше в някаква дупка. И изведнъж се намери сякаш гледащ някакви събития на кинолента. Малкото гадинче - принца, когото нашият герой толкова мразеше стана прекрасен крал. Сто пъти помъдър и обичан дори от баща си. Жена му, му народи много деца. Грижеше се прекрасно за замъка. Беше засадила и страхотни градини. В тях имаше всякакви красиви цветя и вълшебни билки. Най-красивата из всички познати земи. Крепостният град беше едно невероятно близо! Принцът - сега крал - бе намерил и тайната на "лунен сноп". Един прекрасен ден му се роди внуче. Нашият герой припозна именно себе си в това внуче. Това си беше точно той. Толкова щастлив и смешен в целите тези кралски одежди! Хихи! :D. Нооо... после видя как от малък започва да тича по горите и да расте. Ходеше често да отсяда при най-бедните. Спеше там и си говореше с тях със седмици. В различни краища на кралството. А дори някой път и в други кралства. Това му доставяше удоволствие. Той не искаше да внася "баланс". Просто се забавляваше! След време порасна и стана готов за сватба. Филмът започна да се прожектира сякаш все по-неясно и лентата като че ли свърши. М се намери в някакво безкрайно черно пространство. Архетипната бездна. Филмът се сменяше. Сега щеше да се покаже другият филм, в който нашият герой избираше да остане в това си тяло и да не се жертва с ритуала на магьосника.

Филма започна с тях двамата. Бяха седнали навън, край пътя, накрая на селото. Един магьосник и едно красиво селско момче. М отказа предложението на магьосника, прибра се, за да се донаспи. Нямаше покой, разбира се. Странстваше още много години и така и не успя да намери този покой. Върне се да търси магьосника, но него изглежда вече го нямаше. Завърна се в родното си село. Родителите му бяха умрели, Ками се бе омъжила. Хората не искаха да го погледнат. Обвиняваха го, че е оставил родителите си да умрат. Избяга. Пренесе се в съседното кралство. Нещо се случи с него и умря. Филмът не беше много ясен. След това се показаха още хора и още животи... все някак монотонни с по една-две интересни случки в тях. Но бавно, един по един през животите, нещата започваха да се нареждат. Все по-хармонични и по-хармонични ставаха... И, в далечното бъдеще, в свят, който М изобщо не познаваше, видя едно щастливо бебе раждащо се в смешен разкош! :) Отново беше внук на някаква много важна особа. Отново имаше лукс, но беше напълно свободен да го отхвърля и да се разхожда сред простолюдие. Отново го имаше този изследователски дух. Всичко беше някак както и в другия филм. Но след много време и страдания. И двата пътя изглеждаха "ОК" някак. Нямаше нужда да

се избере един пред другия. М беше в абсолютно спокойствие. Бавно съзнанието му започна да се връща в света. В едно красиво тяло със златни коси и златни ръце. С крака фини като върбови клонки. Едно красиво момче, седящо до магьосника.

Спешността на избора му бързо се върна в него. Той вече знаеше какво иска - "Ще го направя", каза той. Беше решил така, защото не му се чакаше толкова празни животи. Пък и... беше много по-яко да си жертвено осмъртён от магьосник и да се възнесеш. :D

"Така да бъде." рече магьосникът.

Двамата се изправиха и в тихо единodeйствие се отправиха към къщата на магьосника. Звездите не бяха се променили. Небето също. Селото си спеше както преди. Земята си мръзнеше. Всичко беше същото, а М сякаш усещаше, че всичко вече е различно. Сякаш звездите му се усмихваха блажено, а земята го галеше по ходилата при всяка стъпка. Всяка студена глътка въздух беше меден еликсир за цялото му същество. Така се чувстваше нашият герой. А ако случайно минехте в този момент покрай тях съвсем нямаше да ги видите, а щеше да Ви се стори, че виждате някакъв прах в порива на вятъра... странни форми от мъгла... някакви бавни, мърдащи, сиви сенки. Но не и магьосник и възкрасиво селско момче.

За М всичко беше като красив транс отсега нататък. Влязоха в къщурката на магьосника, той каза някакво заклинание и му даде да изпие нещо. Той се почувства леко зле. Но като че ли това, което се чувстваше зле и падаше на земята беше нещо извън него. Някаква стара дреха се изхлужваше. Той се понесе свободен, огнено зелен, щастлив! Обиколи магьосника няколко пъти, за да му благодари, после се отправи към небесата. Беше високо над селото и летеше стремглаво. Облаците бяха толкова красиви! И спящото село отдолу! Красиво и някак смешно! (колко малко знаеха тези хора за всичко това). М беше невидим за тях сега. Но не и нечувстваем. Той се устреми към селото, в което се бе родил. Мина покрай леглото на майка си и се сбогува с нея. Каза ѝ да не се тревожи и, че е добре. После мина при Ками. Каза ѝ да не тъгува и да си намери нов мъж, по-надежден от него, и да има много деца. После мина през ръжените полета, които толкова обичаше. Бяха още по-красиви през нощта и през сегашната му перспектива. Рееше се из тях с огромна радост! И накрая мина да навести принца. Принцът, който щеше да стане велик крал и негов дядо. Той обаче все пак не го харесваше особено и мина, ритна го няколко пъти в съня му, целуна принцеса Л, и се зарови във флейтата ѝ, където да почине малко докато дойде време да се роди отново.